

[Finansministeren]

med, at de meldinger, vi har fået i dag fra Folketingets partier, er meldinger om vilje til forhandling, vilje til samarbejde. Det er forhandling og samarbejde, folkestyret har brug for. Det tror jeg vi skal få nu.

Lykketoft (S):

Jeg har ikke noget ønske om at forlænge denne debat mange minutter, men jeg noterer mig selvfølgelig, at det, finansministeren starter og slutter med, er den store sejr og vel den eneste, regeringen mener at kunne notere: det såkaldte udgiftsmåltal er overholdt. Jeg skal i den forbindelse kun henvise til, hvad jeg sagde om den gummibold, den ballon, i formiddags, men det er da godt for finansministeren, når nu det, der var regeringens tema i efteråret og valgkamp-tema i december med hensyn til de ufinansierede skattelettelser, er faldet på gulvet; så har man noget, som man kan fremstille som en sejr.

Vi opfatter egentlig den proces, der har ført til, at vi står med en fempartiaftale nu, som udtryk for, at regeringen havde et voldsomt stort behov for at få klaret sine tab på én gang og prøve at fremstille dem som en sejr ved ikke at give de indrømmelser, der skulle gives, til Socialdemokratiet, men give indrømmelserne på en række mindre områder til de små borgerlige partier. Det forstås vi selvfølgelig godt regeringens behov for.

Det, jeg har mere svært ved at forstå, er, at finansministeren, når han nu har haft de motiver, som jeg tror han har haft, og nu har gennemført processen på den måde, som han har, vil bruge tid på at stå og tegne det her billede af Socialdemokratiet, der ikke ville forhandle, og at det er synd og skam, at Socialdemokratiet ikke vil stemme for finansloven.

Jeg tror, at finansministeren, som jo på lange strækninger i sit indlæg har holdt sig helt fra polemikken, ville stå sig ved også på dette område at holde op med den polemik. Sagen er jo, som jeg har oplevet det, at finansministeren med eller mod sin vilje har misforstået noget med hensyn til Socialdemokratiets holdning til forhandlinger om disse ting.

Det er rigtigt, at vi havde ønsket forhandlinger med alle partierne. Vi mente også, at CD, Kristeligt Folkeparti og De Radikale måske på nogle enkelte områder havde stået sig bedre ved frie afstemninger om ændringsforslagene. Det er også det, vi har sagt til regeringen i de

par møder, vi har haft med regeringen. Det står vi selvfølgelig ved; det havde været vores ønske, det synes jeg havde været en bedre model. Men det er jo ikke udtryk for, at Socialdemokratiet på noget tidspunkt har afvist at deltage i forhandlinger, komme til møder med regeringen.

Det kan altså ikke nytte noget, at landets finansminister prøver at finde ud af, hvad det er, der står i morgenaviserne, og hvad der bliver sagt i Radioavisen. Hvis han vil have Socialdemokratiets holdning til, hvor meget der skal forhandles, så kan han indkalde os til et møde, og så kan vi snakke om det. Det tror jeg er en mere sikker fremgangsmåde til at finde ud af, hvad Socialdemokratiet i grunden mener.

Jeg opfatter dette forløb på den måde, at regeringen for anden gang har misbrugt en socialdemokratisk velvilje, har misbrugt en socialdemokratisk forhåndsmelding om, at vi ikke ville stemme imod finansloven, til at lave nogle aftaler uden om Socialdemokratiet. Det kan være behændigt, det kan være snedigt, det kan måske bidrage til, at de tab, regeringen har lidt undervejs politisk, fremtræder mindre, men jeg synes ikke, det er nogen god idé, hvis finansministeren vil fortsætte med at fremstille sagen i et helt andet lys. Det vil heller ikke lette den gensidige forståelse i de mange forhandlinger, vi forhåbentlig skal have, og som vi er enige om bør føres, og hvor Socialdemokratiet vil være meget indstillet på at sætte sine meget præcise aftryk. Jeg vil gerne gentage: Det gælder dagpengeområdet, det gælder fordelingen af uddannelsespladser, det gælder boligområdet, det gælder børneområdet, og det gælder medicinområdet, hvor CD har meldt, ligesom vi har. Vi vil gerne være med til at spare på medicinområdet, men ikke på en sådan måde, at forbrugerne kommer ud for væsentlige nye byrder. Der må tages andre metoder i anvendelse.

Det gælder for så vidt også det såkaldte privatiseringsområde, hvor jeg skal gøre opmærksom på, at et par af de store klumper, der står på finansloven, jo er resultat enten af aftaler med Socialdemokratiet – på teleområdet – eller inspiration fra Socialdemokratiet – Dampskibsselskabet Øresund, som jeg ikke mener er nogen foruroligende privatiseringsmanøvre. Men den inspiration, finansministeren dér har fået, har jo bidraget til, at dette magiske måltal har kunnet overholdes. De, der er interesseret i sa-